

Đàn bà

Tuần báo xuất - ban ngày thứ sáu

NAM THU 4 — SO 144 — 27 MARS 1942

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về

La Directrice du

TUẦN BÁO ĐÀN BÀ

76, WIẾLÉ — HANOI

BA THÁNG	1,30
SÁU THÁNG	2,50
MỘT NĂM	5,00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI	

Đàn - Bà bốn tuổi

Ngay công cuộc đào luyện con em trở nên một hạng đàn-bà hoàn toàn đàn-bà.

Thưa các bạn,

Đến số 144 này, tờ Tuần báo Đàn-Bà của chúng ta đã được 4 tuổi. Bốn tuổi tuy chưa là bao, nhưng đối riêng với lịch sử báo giới phụ nữ nước nhà thật đã là một sự trường cửu bất ngờ, một thành tích rất vẻ vang vậy.

Ra đời giữa lúc phong trào đương khuynh-hướng về chủ nghĩa cá nhân, đương bùng nổ về bình đẳng vô nghĩa, về tự do lăm lặc, tờ Đàn-Bà của chúng ta đã trải bao gian nan để cố đi ngược lại những cái trào lưu tai hại ấy.

Có bạn vì tình thân, sợ Đàn-Bà sức yếu không vượt nổi những khó khăn, những trở lực, khuyên chúng tôi rạp theo vết đi của các báo khác: đăng chuyện kiếm hiệp, viết sử diêm-tĩnh để giữ cho Đàn-Bà một đời sống vững vàng.

Nhưng, con đường đã vạch, biết có trông trông gai, ĐÀN-BÀ vẫn ráng tiến bước, vì Đàn Bà tin rằng trong hai giới

nam-nữ thế nào chẳng có một hạng thức-giả hiền và tán thành cái mục-dịch của mình!

Mục đích của Đàn-Bà?

Xin thú-thật không có gì cao xa cả.

Đàn-Bà chỉ ao-ước làm một người bạn tốt của cả thanh-niên nam nữ nước nhà. Với các bạn gái, nó xin giúp các bạn về mọi công việc tề gia nội trợ: nay nó chỉ dùm các bạn một cách nấu đồ ăn khéo, một thứ bánh ngon, mai một đường khâu một lối đan mới. Các bạn có điều gì khó giải? Nó xin vì các bạn giải dùm bởi nó tin như lời đã tuyên-bố ở số báo đầu: «Chỉ tấm lòng của một người đàn-bà mới hiểu được lòng người đàn-bà với tất cả những nỗi ưu-tư, những điều mong ước mà thôi.

Ngoài ra Đàn-Bà lại đem những sự kinh-nghiệm của nó trong cái đời làm con, làm vợ, làm mẹ ra trình bày cùng các bạn, hầu mong có giúp ích được các bạn đôi chút. Nó lại đã mách cả các bạn rằng vô số công việc ở xã hội đang chờ sức của các bạn, và nhờ sự mách bảo ấy, Đàn-Bà đã thấy có rất nhiều bạn gái chúng ta mạnh bạo giúp vào các cơ quan từ thiện hoặc công hoặc tư ở khắp nước. Đối với nam phái, Bàn-Bà cũng chỉ có một ao ước: giúp các bậc cha, anh

Đó, cái mục đích của Đàn-Bà! Cái mục đích ấy trong 4 năm nay Đàn-Bà đã quyết theo đuổi với một lòng tự tin tuyệt đối mặc dầu đã bao phen lao đao vì hoàn-cảnh.

Quả nhiên nó đã được khuyến khích. Với số độc giả càng ngày càng tăng, với sự trường-cửu của nó, nó có thể tự hào rằng nó đã chọn đúng con đường đi.

Nó còn đi, đi mãi để giúp các bạn làm tròn các chức vụ thiên nhiên của chúng ta: Đàn-Bà.

Các bạn hãy giúp nó và hãy cùng nó mừng ngày kỷ niệm sinh nhật của nó. T.B.Đ.B.

Bác sĩ LỘC lên tiếng

L. T. S. — Sau khi cho ấn hành bài «Ô Hô thanh niên» ở số báo 142 ra ngày 13-3-42 chúng tôi có nhận được của bác-sỹ BUI-ĐĂNG-LỘC bức thư dưới đây. Chính ra chúng tôi có quyền không đăng thư của bác sỹ Lộc. Bác sỹ đã không hiểu mấy điều thường-thức của pháp-luật nói về báo chí, nhất là đoạn nói về việc thóa mạ cá nhân (offamation). Một cá nhân bị thóa mạ là khi nào bài báo đó gọi điêi - danh

Xem tiếp trang 13

Thông chế Pétain đã nói:

Thanh-niên phải là chung cho cả nước, như chính-phủ này, chớ tính vô chẳng có chuyện biệt-lập một đảng thanh-niên nhà nước.

Chuyện chữa và đẻ

HỎI Tôi lấy lẽ thứ ba một nhà có, song vẫn ở riêng một cơ ngơi, không phải chung đụng với hai người vợ trước. Chồng tôi đã nhiều con lắm nay tôi lại sinh được một đứa con gái. Không hiểu vì lẽ gì chồng tôi lại khai sinh cho con tôi là con hoang. Tôi hỏi thì nói rằng vì số chồng tôi và số đứa con tôi không hợp nhau bố con nhận nhau thì thế vào con cũng sát bố, bố hoặc cũng sát con nên để là con hoang cho tránh cái cạm số xung khắc ấy. Chồng tôi đối với tôi vẫn âu yếm vẫn cấp dưỡng. Tôi không có giá-thú với chồng tôi. Vậy tôi có thể tin được lòng chồng tôi không?

VŨ PHI

TRẢ LỜI Nghi rằng chồng bà có cái dụng tâm khác trong sự khai cho đứa bé bà đẻ ra là con đẻ hoang cũng được, mà cho rằng chồng bà mê tín cũng được. Người ta vẫn có những tin tưởng kỳ thế nên con đẻ ra phải cho người khác làm con mầy, con nuôi. Nhưng làm con mầy, con nuôi thời được, chứ đến khai là con hoang thì tôi chưa thấy ai mê tín theo lối ấy bao giờ. cho nên người ta có thể ngờ rằng

Xem tiếp trang 14

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-dầu)

Tel: 1390

Sách Phật có rói: Phải tu hàng nghìn kiếp mới được làm đàn ông. Nói như vậy là có ý cho kiếp đàn bà chúng ta khổ sở hơn kiếp người đàn ông nhiều lắm lắm...

Khổ sở hơn vì lẽ gì nhỉ, khi ta thấy mỗi người thường nói:

« Anh chồng công lưng, đồ mán làm đẻ cho bà vợ chung diện bạc bải? »

Nhưng dù đàn bà chúng ta có sung sướng hơn đàn ông về một vài phương diện trong một vài trường hợp đặc biệt như bà vợ bạc bải, chung diện trên kia nữa thì nhất loạt cũng vẫn có một sự « đau đớn » riêng của chúng ta: ấy là sự chữa đẻ. Và cũng vì sự « phải chữa đẻ » ấy mà nhà Phật cho kiếp chúng ta khổ não hơn kiếp đàn ông.

Chả cứ nhà Phật, chính chúng ta cũng công nhận như thế. Hai bạn đàn bà đã từng biết sự sinh-đẻ hồi tưởng lại với nhau những cơn đau đớn trải qua trên bàn đẻ, thường kết luận bằng một câu ghen tị:

« Nghĩ đàn ông họ sướng thật »

Ho sướng vì họ không phải chữa đẻ. Nhưng thôi, các bạn, ganh tị làm gì, và cũng đừng cần làm kiếp đàn ông làm gì—tu nghìn kiếp, sốt ruột lắm—chúng ta hãy bắt chước một bà nữ-sĩ Pháp nhiệt thành với chủ-nghĩa bệnh vực quyền lợi đàn bà, nói cố cùng với phe phản đối: Được, các người bảo đàn-bà chúng tôi kém đàn ông, nhưng chúng tôi vẫn tự phụ là đã có cái vinh-dự sinh đẻ ra đàn ông. Chúng ta không nên « sướng » quá như bà nữ-sĩ ấy, nhưng cũng nên dựa theo bà mà tự an ủi rằng; chính ở sự đau đớn của chúng ta, mà nhân-loại đã tồn-tại và nầy-nở mãi mãi...

Ở xứ ta, người có mang không được ngồi lệch, với cao, ăn no. Những điều đó hợp với phép vệ-sinh cho người đàn-bà chữa. Nhưng tại sao lại bắt người chữa không được ăn cháo? Và nhất là tại sao trong thời kỳ vợ chữa, ông chồng lại phải kiêng không được đóng đinh lên tường?

Lệ ấy cũng không ngộ bằng ở một xứ thuộc Ấn-độ, kể từ ngày vợ chữa cho đến khi vợ đẻ, mỗi đêm ông chồng đều phải giậy thắp đuốc ra giữa trời

mà bỏ hồng mửa thét đẻ trừ những ma quỷ không được « đầu thai » vào bụng vợ, và mỗi ngày, đều phải ra nghĩa-địa chọn khu mộ trẻ con mà làm đủ trò vui: nào bò, nào hát, nào ru ê-a để dỗ linh-hồn bé bỏng về nhà mình.

Còn người chữa, người ta không làm gì cả, trừ việc mỗi ngày ra suối tắm một lần và tìm cho được, một thứ hoa riêng đem về giắt vào bụng. Những hoa ấy sau khi đẻ sẽ nấu lên làm nước tắm cho trẻ.

(còn nữa)

Con ai?

(Tiếp theo)

Ông này cho mở cuộc điều tra ! Việc tuy khó mà dễ. Chỉ tìm cho được thằng đầy tớ đã đem chôn hai sắc chết là ra ngay. Khốn nỗi khi các nhà chức trách tìm kiếm tên đầy tớ thì tên ấy mới chết ba ngày, chết ngay tại nhà thằng anh vợ nọ ! Cho quật tử thi để khám nghiệm thì bác-sỹ bảo là một cái chết tự nhiên. Thế là hết mối ! Ấy viên Tuần Vũ nói với tôi như vậy ! Còn cái thư người ta gửi về nhà báo thế nào sao anh không cho tôi biết ?

— Người ta bảo hiện vợ tên đầy tớ nọ còn sống ở Phan-thiết và sống tại một nơi rất hẻo lánh do thằng anh vợ nọ giam giữ và thương thương lui tới.

— Thế thì có thể ra manh mối được ! Hay !

Huỳnh vừa vỗ đùi vừa kêu lên thế.

— Vậy ngày nay ta còn một mối : vợ tên gia-nhân. Nếu ta không nhanh thì cái mối ấy mất nốt. Cái mối ấy mà mất dần có Bao-Công sống lại cũng không tra nổi !

Huỳnh đã lâu chưa được đi điều tra một việc nào can hệ thế, nên nghe bạn nói xong thích quá, kêu lên :

— Chúng mình làm xong việc này thì không những

Giới thiệu sách

Chúng tôi vừa nhận cuốn « Sóng gió Đồng-Châu » của Thái-vi-Lang do nhà Đời-mới xuất bản giá 1p00. Vậy xin cảm ơn nhà xuất bản và giới thiệu cùng bạn đọc.

đã rửa sạch hận cho mấy oan hồn lại còn...

— Lại còn làm cho báo chạy thêm mấy ngàn số nữa.

— Có thể... Nhưng tôi thật kỳ quá ! Hồi tôi nói với

anh câu chuyện ấy sao ời không đi điều tra luôn nbi ?

Người chủ nhiệm mỉm cười :

— Tôi dục anh hai ba lần anh có đi đâu... Anh bảo anh còn có việc cần hơn,

— Quái ! Tôi nói với anh thế à ?,

Rồi Huỳnh vỗ tay vào trán :

— Việc gì nhỉ ? Tôi không nhớ đấy, việc gì ?

— Thôi đừng vờ nữa !

— Tôi quên thiệt anh à !

— Việc đi tìm một con đường vào trái tim một người con gái.

— À ! À ! Cái con Ngọc nó ám ảnh mình nên mình quên cả phận sự ! Bây giờ hối thì đã muộn !

Nói xong, Huỳnh ngồi im. Bầu trời đen như nhung. Hai ngọn đèn pha làm rực cả một khu tối tăm trước mặt. Muôn vàn « giọt sao » long lanh ở tận cao tít như sắp rớt xuống đất. Vài con thỏ ở đường bị đèn làm lóa mắt cứ theo đèn sáng chạy giải. Tiếng máy rì rì, tiếng lá lao sao, tất cả, tất cả đều nhắc Huỳnh bao nhiêu những sự đã qua ở khoảng rừng này giữa Huỳnh và Ngọc.

Huỳnh thầm nghĩ : « Sao mình không cứ đóng vai một ông anh, một ông thầy có phải

hơn không ! Hoặc Ngọc có tỏ rằng yêu mình, lòng mình cố nén đi thì đâu đến nỗi ».

Bỗng Huỳnh quay lại hỏi bạn :

— Anh này, tôi hỏi anh câu na anh đừng cười nhé.

— Gì ? Anh cứ hỏi !

— Có đôi tình nhân nào xuất đời cứ yêu nhau mà không thành vợ thành chồng, nghĩa là không chẵn chiếu không ?

— Có. Khi nào hai người yêu nhau thật tha thiết, rồi bỗng nhiên bị một hoàn cảnh trái ngược rẽ

Tất cả các bạn gái thân yêu — Tất cả những bạn thân của các bạn — Tất cả các gia đình

Ở trong mọi tủ sách
Ở trên mọi bàn giấy
ĐỀU PHẢI CÓ

Một Linh Hồn

Tiểu-thuyết của Thụy-An

Mùa xuân đọc sách MỘT LINH HỒN Linh hồn bạn sẽ trong sáng thêm lên
Sách dày hơn 200, in đẹp.

do nhà in LÊ-CƯỜNG

75 Rue des Paniers — Hanoi
tổng phát hành

đôi, anh chàng đi một đường, cô ả đi một ngã, anh có vợ, ả có chồng... Nhưng đừng bao giờ gặp nhau nữa !

— Gặp nhau thì sao ?

— Thì nguy lắm ! Nguy như là đun lửa ở cạnh thùng thuốc súng !

— Anh không tin ở cái đạo đức của lòng người ta sao ?

— Tin thì vẫn tin song theo ý tôi thì cái đạo đức trác tuyệt không thể đi đôi được với cái ái tình bông bột được ! Cái đạo đức trác-tuyệt là cái hoa của tấm lòng vị tha, cái tình bông bột là cái quả của tấm lòng vị kỷ. Có cái nọ tất không có cái kia !

— Thế còn hai kẻ, cứ yêu nhau cứ gặp nhau, và cứ thế suốt đời không ai lấy ai cả ?

— Anh này bây giờ điên chắc ! Xưa nay về đường tình ái thì anh vẫn minh mẫn lắm kia mà ! Đông, Tây kim, cò làm gì có những chuyện tình ngốc nghếch như vậy !

— Anh cho là ngốc ?

— Hẳn chứ ! Lòng mình nó hướng dẫn mình đi một đường mà mình cứ tưởng lầm, hoặc giả vợ (giả dồ) dễ tự cao tự đại rằng mình đi một ngõ thì còn có gì ngu ngốc hơn nữa !

Rồi bằng một giọng lẽ nhẹ, người chủ-nhiệm tiếp :

— Anh ơi, bởi thế nên khi tôi gặp những đôi nhân-tình khoác tay nhau đi hàng giờ, hàng ngày, hàng tháng để nói những chuyện dẫu dẫu thì tôi không thể nào nín cười được ! Mấy đứa mới ngốc làm sao ! Tôi đổ chúng nó khi về nhà còn nhớ nói với nhau những gì ? Mấy đứa ấy làm gì còn trí nhớ ! Có lẽ lại giam đối mình rằng đi như thế dễ rõ tính nết của nhau hầu cho cuộc kén chọn không lầm ! Ôi trời ơi là trời, chúng đi bên nhau thì có ai bảo chúng 2

với 2 là năm chúng cũng ừ ! Còn phán đoán, còn xem xét cái gì khi cái lòng chúng hướng dẫn đến sự ao-ước nọ kia.

Bỗng người chủ-nhiệm vỗ vai Huỳnh đánh đét một cái làm Huỳnh giật mình. Ông ta cười ha hả bảo Huỳnh :

— Anh này, cụ Nguyễn-Du khôn lắm.

— Anh nói gì tôi không hiểu.

— Tôi bảo cụ Nguyễn-Du nhà ta khôn lắm ! Cụ chỉ cho cô Kiều gặp chàng Kim có một lần nên cô Kiều — con gái ai chả thế — mới :

« Đứng điều nguyệt nọ hoa kia » chứ nếu cô Kiều của cụ cũng như các cô Kiều tân-thời cứ luôn luôn đi dạo với các chàng Kim thì chết Kim-Trọng cũng cười Kiều chạy tang rồi. A ha ! ha ! Cũng may cho Kim-Trọng lúc đó không gặp một người như tôi. Nền hân thuyết đạo đức với tôi thì tôi sẽ bảo thẳng vào mặt hân rằng : « Chú ơi ! chú ! Tôi không cần chứng kiến cái buổi gặp mặt đáng ghi của đời chú

và những lời tán ma tán chuột của chú tôi cũng rõ cái ý định của chú ! Chỉ nghe Kiều bảo : « Đứng điều nguyệt nọ hoa kia » tôi cũng đủ thấy cái mặt trơ trơ của chú — tuy cái mặt ấy cũng có một chút thẹn thùng — và cái tay cô Kiều gạt tay chú ra : Vậy tốt hơn là chú đừng nói đạo đức với tôi !

Huỳnh cười theo :

— Thôi ! Ông anh đừng mắng khéo tôi nữa !

Và Huỳnh hơi ngượng, hỏi thêm :

— Gần đến Phan thiết rồi đấy nhỉ ?

Người tài xế ngồi ngoài đáp :

— Dạ, còn chừng mười cây số.

Bỗng xe đứng dừng hẳn lại. Nghệt « sãng ». Sửa chữa mãi, một giờ sau xe mới lại chạy được.

Người chủ-nhiệm bảo tài xế :

— Anh cho xe chạy lên nhà hàng Ngọc-Lâm.

Tới nơi Huỳnh và người chủ-nhiệm lên thẳng trên lầu. Người chủ-nhiệm tạt qua phòng giấy rồi ra bảo Huỳnh :

— Phòng 16 anh ạ ! Anh lên trước đi. Huỳnh lưỡng lự đi lên. Không phải mệt nhưng chân Huỳnh đi nặng nề lắm. Nhìn những nơi xưa Huỳnh thấy lòng buồn buồn.

Đến cửa phòng 16, Huỳnh mở khóa bước vào, thốt nhiên Huỳnh giật mình cúi đầu xin lỗi :

— Taura bà, xin lỗi bà tôi lắm.

Người đàn bà ngồi phía trong chưa kịp nói gì thì tiếng người chủ-nhiệm ở phía ngoài :

— Phải đấy ! Không lầm đâu.

Huỳnh bị bạn dẩy vào, còn đương ngờ ngẩn thì :

— Huỳnh !

Huỳnh mở to mắt : người đàn bà ấy là Ngọc.

(Còn nữa)

Nhắn chị em

Nhắn chị em tới kỳ ở cũ ?

Muốn tốt tươi nên giữ

màu da !

Hoa-Kỳ Rượu Chối nên

soa ?

Dung nhan sẽ thấy nở

nà hơn xưa !

Vừa giãn huyết lại vừa

giãn cốt !

Vẻ đoan trang đẹp tốt dễ

trông !

Ngày xuân càng đượm

sắc hồng !

Càng tăng màu thắm,

càng nồng tấm yêu !

VŨ-THỊ NGUYỆT-NGA

CÓ MỘT THỜI ĐỂ MÀ KHÓC

Em Hoạt,

EM viết thư cho chị nhờ chị giải quyết hộ những băn khoăn của lòng em; vậy thì để đáp lại lòng tin cậy của em chị cần phải nói tất cả những ý nghĩ của chị tuy biết rằng những ý nghĩ thật thà ấy sẽ đem lại cho em vài nỗi chua xót.

Vâng, chị đã biết mối tình của em đối với người ấy khăng khít lắm mà hiện giờ vẫn còn sống mãnh liệt ở lòng em. Chị cũng đã tán thành mối tình ấy và cũng buồn cùng em khi thấy mối lương duyên của em tan vỡ. Chị cũng biết em đã khóc rất nhiều và hiện giờ còn khóc nữa...

Nhưng em Hoạt, người ta có một thời để mà khóc rồi sau đấy cần phải lau ráo lệ để mà nghe theo nhẽ phải, làm bona phận một người con, một người dân. Bây giờ đã đến lúc em cần phải bình tĩnh lại để mà toan tính tương lai. Chị không tán thành ý tưởng của em: Giữ mãi mối tình tuyệt vọng và trung thành với hình ảnh người xưa. Vẫn biết không có gì đáng trọng bằng lòng chung thủy nhưng khi lòng chung thủy đó chỉ là một hành động vô ý thức thì lại đáng chê. Ừ mà tại sao em lại muốn trung thành mà trung thành theo lẽ giáo nào? Em và người ấy không có thể cùng nhau chung sống tại sự bất buộc của gia đình, người ấy đã ra đi để quyết trí quên em, nghĩa là muốn em cũng quên đi, như thế để giải thoát cho nhau khỏi những nhớ nhàng về sau. Em sợ hình ảnh người ấy còn tươi tắn quá để em khó mà yêu thương được một người khác dù người đó là chồng em.

Ồ hay! Em Hoạt sao em lại nghĩ quẩn như thế? Nếu mà người yêu em còn ở đây hẳn anh ấy cũng bảo em rằng: «Hoạt ơi! em hãy quên đi để mà lập (Xem trang 11)

LÃNH CUNG

Khi mơ những tiếc khi tàn,
Tĩnh trong giấc mộng muôn vàn
cũng không!
(Nguyễn-thị-Điễm)

Giữa vườn rộng âm-u mưa rả rịch,
Bốn thềm rêu lịch-chích tiếng trùng ngâm,
Đĩa dầu con leo-lét rọi âm-thầm
Gian phòng vắng lạnh-lùng hơi ẩm mốc.
Tay ti má, Cung-phi trang quốc-sắc,
Trong đêm khuya thao-thức đếm từng canh.
Tủi hờn duyên mắt ngọc ướt long-lanh,
Cau mây liễu, nàng nâng lời oán hận:
— «Nhân duyên ơi, vì sao mà lận-đận?
Quân-vương ơi, duyên có bởi vì đâu?
Mà đang lòng lơ-lửng dọa-dây nhau!»

Giọt trống đêm canh ba trên lầu vắng,
Nàng lả-lả, thiu thiu đầu chiu nặng,
Má đào tơ nghiêng gối trên tay ngà...
Bỗng đèn lồng thấp-thoảng nơi xa xa,
Rồi gần lại. Có tiếng chân dẫm lá,
Và tiếng truyền ngục-quan mau mở khóa:
Ô! Long-nhan lồng-lộng dưới đèn hoa!
Vua tươi cười phán bảo đỡ nàng ra,
Rồi vua nói:
— «Ái-Khanh ơi! Trẫm muôn vàn hối lỗi.
Vì u-mê để tội đến tiên-nga.
Hãy về cung và tha thứ cho ta!»
Tay cầm tay, long nhan kề má ngọc,
Vua ngậm-ngùi lắng nghe nàng thồn-thức,
Vạt long bào dẫm ướt lệ đau thương.
Vua vội truyền: «Cung-nữ! Đỡ Nương
nương

Về điện ngọc. Ở nơi đây lạnh-lẽo.
Ái-Khanh ơi! Tình ta như cỏ héo,
Mà đêm nay là một trận mưa xuân.
Ái-Khanh ơi! Hãy nhích lại cho gần!»
Lệ sung sướng ào tuôn, nàng nức-nở,
Niu long-bào, tim non căng nhường võ
Nàng run run nhào ngã trên tay Vua! ...
Nàng giật mình, hoảng-hốt vội trông ra:
Đèn lút bắc lửa tàn mờ héo-hắt.
Gió vi-vút, cảnh mưa khua lác-rắc.
Ôi, Vua đâu? Cung-nữ biến đâu rồi?
Nàng ghen-ngào than gọi: Quân-vương ơi!

Bàng-Bá-Lân

Trả lời đẹp

BÀ MỘNG-VÂN FORT BAYARD. —

Bảo đi ngủ nên bôi kem đó chỉ là một cách quảng-cáo của các hiệu bán mỹ phẩm. Trước khi đi ngủ chỉ nên dùng lait de concombre làm démaquillant cho sạch hết những phấn, kem bôi ban ngày, rồi lại rửa ngay bằng nước ấm ấm cho da thật sạch, lỗ chân lông được thở, như thế thì da sẽ tươi đẹp mãi. 2) Da bà nhờn dùng lait de concombre tốt lắm vì lait đó làm mịn da và sạch nhờn. 3) Có thứ thuốc này của giáo sư Leroy Docteur ex-interne des hopitaux de Paris làm cho vú cứng lại không chảy:

NGỘ NGHĨNH

Một quyển lịch lạ

Quyển lịch của nhà in Đức Schatzhof ở Leipzig có thể gọi là khác thường được. Cái khác thường ấy là giấy in lịch. Mỗi quyển lịch có 12 tờ, mỗi tờ dành cho một tháng.

Tháng giêng, tháng hai in vào giấy thấm; tháng 3, tháng 4 vào giấy thuốc lá; tháng 5, tháng 6 vào giấy đốt trừ muỗi; tháng 7, tháng 8 vào giấy giết ruồi; tháng 9, tháng 10 vào giấy than (papier carbone); và tháng một tháng chạp vào giấy lọc (papier filtre)

Quyển lịch ấy chẳng những có ích cho người mua nó, mà lại có ích cả cho Schatzhof là người in bán nữa; vì trừ công in ông này không mất một xu nhỏ mua giấy: những giấy nói trên do các nhà chế tạo sẵn lòng biếu không để làm quảng cáo cho hàng mình.

Người ta thường nói « người Đức có óc khoa-học và kinh doanh » (học không ngoa B. B. L,

Borate de soude (borax) 10 gr
Glycérine neutre 50gr
Eau fleur d'oranger 400gr

4) Da bụng nhão, dùng Lanoline bôi thì khỏi. Tốt hơn, nên bôi ngay từ lúc có mang. 5) Phấn Tho Radia ở Hanoi hết rồi, chỉ còn phần của Mỹ-viện C. S. cũng tốt lắm. Lait, thuốc soa vú, phấn và tiền cước phí mất chừng 20p,00.

CÔ XUYẾN CẦN-THO. Gửi ảnh bằng lối recommandée thì không lạc. Nhớ nói rõ màu tóc, mắt, da.

CÔ LỆ-HỒNG. — Nếu nó mọc ra ngoài da như thế thì nó là « hột cơm » chứ không phải nốt ruồi. Lấy khoai tây sống, cắt ra, sát nhựa vào, làm luôn một tháng nó sẽ rụng. Bằng không khỏi thì mua thuốc này:

Chromate de potasse 12cg
Vaseline 15g

trộn lẫn, bôi lên hột cơm! Làm nhiều lần nó sẽ rụng. Cô nên nhớ rằng chỉ có 12 CENTIGRAMES chromate de potasse thôi đấy nhé!

BÀ NGỌC DUNG SAIGON. — Những nốt đỏ đỏ ở mặt chữa bằng thứ này

Oxyde de zinc 2 gr
Acide salicilique 1 gr
Glycérée d'amidon 20 gr

Trộn thành một thứ pommande tối đi ngủ, bôi lên những nốt đó.

MỘT ĐỘC GIẢ VINH. Cô nên dùng phấn màu ocre, fard màu mandarine. Son màu grenade. Thoa má hồng ở gần dĩa má thì mặt có vẻ to và tròn. Da thế thì nên dùng lait de concombre da sẽ mịn. Mắt đen, vàng, xanh là tự trời không chữa được màu nọ ra màu kia. Muốn đổi tên phải xin phép tòa án, giấy khai sinh phải lấy ở nơi mình đẻ. Đừng làm bậy mà phải tội.

Chỉ theo có rất nhiều thứ. Cô muốn mua gì hãy cho biết, chúng tôi mua dùm.

(Còn nữa)

THƯA BÀ

ông bác-sĩ khuyên

Từ 6 tuổi đến 12 tuổi

Trong thời kỳ này cơ thể của trẻ hình như sau một độ phải làm việc nhiều cần phải nghỉ để dưỡng sức! Trẻ đã dùng hết các chất bổ trừ ở trong người nên nếu ta không để ý chăm nom cho trẻ ăn, uống, trẻ dễ bị xanh xao, yếu ớt người chỉ dài thêm ra thôi.

Việc ăn uống cũng như trước chỉ khác là cho ăn nhiều hơn, dùng các món có nhiều chất bổ hơn mỗi ngày trẻ ăn hai bữa thịt sảng và chưa, từ 70 đến 150 gr tùy theo tuổi. Ở thời kỳ này cũng như ở thời kỳ trên người mẹ phải cho con ăn ra bữa, đúng giờ, ngoài bữa ăn cấm quả bánh thì trẻ không bị ngang dạ, dạ đầy làm việc, được đều và nhẹ nhàng, người trẻ luôn khỏe mạnh sau này không bị các chứng bệnh ở bộ tiêu hóa, chứng bệnh rất dầy dả và khó chữa.

Từ 12 đến 17 tuổi

Ở thời kỳ này trẻ gặp nhiều việc làm tổn sức, nào là học hành thi cử, nào là việc ham thể thao, nào là sức giầy thì làm sức động tâm trí làm thân thể lớn mau chóng nên ta cần phải lo đến việc bồi bổ chăm nom, đến việc ăn uống có chừng mực điều độ.

Bác-sĩ MỸ

Mùa cưới

Các bạn gái sắp về nhà chồng, các bạn gái đi phù dâu còn đợi gì không lại nhà

QUÊ HIỀN

36 — HÀNG BỒ HANOI

Đề đóng một đôi giày đẹp đúng kiểu mà lại rẻ.

xu' a kia

II

— Tôi cũng thế, chữa mãi rồi không khỏi thì là tại số chứ gì?

— Anh đã chữa hết thầy hay đâu. Còn bà lão Lòa anh chưa chữa. Anh cứ để đấy. Mai phiên chợ Chu, tôi đón bà ấy cho anh. Thế nào anh cũng khỏi.

Giọng Hương nói đầy một vẻ quả quyết, tin tưởng khiến Dũng đang cười cợt bỗng lơng bỗng dâm ra suy nghĩ:

«Ừ biết đâu đấy. Ở nhà quê thường có lắm môn thuốc gia truyền thần hiệu. Biết đâu mất hàng nghìn không khỏi mà dăm ba xu lại khỏi. Hừ! Minh, mà khỏi chuyện này thì thực là có số».

Chàng bèn hỏi Hương:

— Chợ Chu có xa không?

— Xa năm cây lô mét kia!

Hương vừa rút lời, Dũng cảm động hoảng mang cả người. Chàng nói giọng đầy vẻ trêu mếu:

— Xa thế mà cô chịu khó đi mấy lần tìm bà lão cho tôi rồi ư?

Chàng không nghe Hương đáp lại và cũng không nhìn được thấy Hương hây hây đôi má.

Ngon tre cầu vồng đã chạm đầu chàng. Tới cổng nhà rồi. Con chó vàng chạy ra quẩn quít bên chân chàng. Và chàng thấy tay Hương buông tay chàng ra. Chàng vội níu tay Hương lại và hỏi đột ngột: Này Hương, anh nhớ có phải em có một cái răng hơi khềnh và một cái nốt ruồi ở gò má không?

Hương dương đôi mắt ngạc nhiên nhìn chàng, vụt cái, nàng bỏ chàng đứng ngoài cửa, chạy ù té vào nhà gọi mẹ rồi rít:

— Cậu Dũng đã về, dọn cơm đi. Cậu ấy đói rồi đấy.

Chưa thấy dọn bữa cơm trưa thì Dũng biết mới độ 9 giờ quá lắm là 9 rưỡi thôi. Nhưng sao chàng cứ yên trí là trưa lắm lắm rồi mặc dầu chàng cũng chưa thấy đói bụng. Chàng bực-tức không làm thế nào để biết được đích-xác mấy giờ.

Bà Út, mẹ của Hương không biết xem đồng hồ, mà cái đồng-hồ Dũng mang về lại là cái đồng hồ nhỏ, không có chuông báo giờ... Tuy vậy, chàng cũng cứ dờ-dẫn lần tới cái bàn để chiếc đồng hồ và sờ soạng lên mặt kính tưởng chừng tay chàng có thể lần biết được kim chỉ mấy giờ. Nhưng vô ích. Chàng cố nghe tiếng tích tắc, để đoán giờ: cái đồng hồ sống ấy đối với chàng vẫn như chết.

— Thật là vô dụng, vô dụng...

Dùng câu kiab gắt lên thế và chàng dần mạnh chiếc đồng hồ xuống mặt bàn. Một ý nghĩ khác làm cho chàng vội nâng ngay chiếc đồng hồ lên suýt soa, ve vuốt và nơm nớp sợ cái cử động dẫn dỗi của mình vừa rồi làm hư hỏng máy móc của nó. Nghe tiếng tích tắc chạy vẫn đều chàng mới yên tâm, và tiếp nốt ý nghĩ đột khởi lúc nãy:

— Hương thông minh, ta dạy nó xem giờ được, chỉ một lúc là nó biết ngay.

Và chưa chi chàng đã sắp đặt bài học để dạy cô học trò xem giờ:

— Cái đồng hồ có hai kim, cô có nhận thấy không? Hai cái kim như thế nào? Một cái dài, một cái ngắn. Phải rồi, cái dài thì để chỉ phút, cái ngắn thì để chỉ giờ. Giờ phút là những cái gạch ở trên mặt đồng hồ.

Cứ thế, chàng chăm chú thăm nghĩ vào bài học xem giờ đầu tiên, tạm quên được sự sốt ruột vô có nó nung nấu chàng từ sáng. Bà Út ở dưới bếp lên thấy chàng ngồi suy nghĩ, vội nói:

— Cậu ra soi cơm đi. Cơm tôi dọn rồi đấy.

Dũng giật mình, sửng-sốt hỏi:

— Đã ăn cơm rồi kia à? Thế không đợi cô Hương ư?

Hỏi rồi chàng lại tự biết câu mình hỏi là vô lý. Từ ngày về, có bao giờ chàng ăn cơm một mâm với Hương, và ngay với bà mẹ Hương nữa, chàng cũng không bao giờ ăn cơm chung. Tiếng là mẹ nuôi chàng, nhưng chàng vẫn quen coi mẹ con bà Út như người thuộc hạ, cần thuê cấy rẽ cho gia đình chàng. Bởi thế tuy về nhà bà Út, sự ăn ở của chàng vẫn cách biệt. Nhưng bà Út không để ý đến sự thăm hỏi bất thường của Dũng, đáp tự nhiên:

— Kệ, nó về lúc nào nó ăn lúc ấy! Chợ Chu xa lắm, có về thì cũng quá trưa mới về... Cái con bé đến chịu khó đi. Đã bảo phiên chợ Chu nào cũng có người làng đi thì nhân người ta mời hộ bà lão lòa cho. Thế mà nó ương, cứ đòi đi cho được. Rồi đàn đúm với bạn nhân thể mà lị! Đi mấy lần rồi nào có thấy đón rước được bà lang nào về đàn. Chỉ tạ sự!

Dũng khó chịu, không phải khó chịu vì bà Út vô ý vô tứ câu nhàu Hương về sự Hương đi mời bà lang cho chàng, nhưng khó chịu vì thấy bà Hương đã gán những dụng ý không tốt cho một cử chỉ rất tử tế của Hương đối với chàng. Mà chàng cũng không khó chịu hộ Hương, chàng khó chịu cho chính mình chàng. Cái ý nghĩ được Hương tận tụy với mình làm cho chàng vui thích cảm-động từ sáng, bỗng

(xem tiếp trang 10)

NGƯỜI ẤY CÒN hận mãi mãi...

*Tặng tất cả những bà hiền-mẫu suốt đời chịu đựng
được những hành-vi bội - bạc của chồng, con.*

TÔI muốn nhắc đến anh T. Anh đã qua đời rồi, tôi còn nói đến chuyện anh, nhất là không nói tốt cho anh nữa hẳn có phạm đến danh-dự anh và tủi đến linh-hồn anh. Nhưng nếu ở địa-ngục, anh chưa trả hết được những tội lỗi trần-gian anh cũng đừng ai-oán tôi vớ...

Thủa sinh-thời anh đã sống buông tuồng. Kịp đến khi chết anh mới giác-ngộ.

Tôi nhớ lại cái đêm anh hấp hối ở nhà thương Phủ-Doãn. Cái thì giờ ấy là lần đầu tiên mà vợ con anh và bạn anh thấy anh khóc. Trước khi tắt ngấm, anh đã nói với những người thân yêu của anh những gì, hiện chỉ ấy còn ghi cả trong cuốn nhật-ký.

Bởi cái dấu cuối cùng, chân-thành và cảm-dộng ấy nên tôi không ngại gì mà không nêu anh lại làm một tấm gương chung... Anh khôn thiêng sẽ tha thứ cho tôi, dù rằng tôi có bạo tay mà tả chân đời dương-thế của anh...

«Tôi quen T. sau một trận ẩu-dã tình cờ. Tôi còn nhớ là một buổi chiều T. đi chơi với người yêu của anh trên đê Yên-Phụ. Người thiếu-nữ ấy là một gái nhây, trước đây đã từng gá

ngĩa với hai người bạn của T. Vì thế hai người này đã đón đánh T. ở đầu đường xuống Quan Thánh. Giữa lúc đôi bên sung-đột, tôi ở làng Bưởi về. Coi chừng họ đánh nhau có điều chí mạng, tôi xuống xe định can-thiệp. Sau khi được hiểu rõ câu chuyện, tôi dàn hòa. Nhưng địch-thủ của T. còn muốn dương vạ với thiếu-nữ; những người này cho rằng tôi can khéo. Chúng đánh phủ đầu cho tôi một cái tát. Tôi nóng tiết, choảng cho hai chàng một trận thừa sống thiếu chết... Và từ đấy T. thân với tôi một cách đặc biệt.

Anh là con một gia-đình giàu, một nhà nền nếp. Ngày nhỏ anh hiền lành, nhu mì bao nhiêu thì ngày lớn anh hoang-toàng, dàng dẫm bấy nhiêu.

Hồi anh còn học năm thứ 4 ban thành-chung, ngày thì đi học, tối đến 7, 8 giờ đã có mặt ở một nhà hát, hay một bạn gái nào đấy... Anh ăn, chơi mê-mán. Vung tiền quá cỡ rác. Hủy hoại từ sức khỏe — và phải nói — hủy hoại cả tương lai.

Anh thi tú tài ba lần không đỗ. Về sau ông thân sinh ra anh, nghĩ sót đến danh dự nhà mình phải bỏ ra hơn 3 nghìn bạc mua cho anh tấm bằng ấy. Luôn năm đó, bà thân sinh của anh ốm nặng phải đem ra Hanoi. Một buổi sáng anh đến thăm, mang theo một người gái nhây. Bà mẹ giận con, không buồn nhìn mặt. Anh chỉ hỏi qua hai đứa đầy

tớ gái ở đấy trông nom cho bà cụ, rồi bỏ đi.

11 giờ đêm hôm ấy, trước khi tắt Lơ, bà cụ cho hai đứa ở gái đi tìm không thấy anh Sáu giờ sáng hôm sau anh ở Giã Lâm về. Bấy giờ mới cuống cuống đi đánh điện tín về nhà, xin giấy má và nhờ người yêu điều đình thuê dòn...

Sau cái chết thảm-dam của mẹ, anh hình như có hồi-tâm dôi chút.

Anh cậy cụ xin được chân quản lý đồn điền cho một người Pháp.

Một năm trời anh làm ăn có vẻ « an chí » lắm. Nhưng sau đấy, tôi thất vọng vô cùng. Cái tư-tưởng trở nên một nhà tư-bản đã đưa anh đến những cử-động nhơ-nhớp nhất của đời anh... Ở đồn-điền, khi đã được chủ tin cậy trao quyền hết cho, anh lợi dụng cơ-hội để không làm gì hơn là ...áp-bức và bóc lột... Anh bắt tá điền đào ao thả cá lấy lợi riêng, mở sòng bạc để vợ vét những miếng cơm chim... Và còn nhiều những hành-vi dơ-mạt hơn nữa... Tôi tìm hết phương-kế can ngăn anh không được, đành phải tố-cáo với người chủ. Tất nhiên anh mất việc.

Và khi đã biết được nguyên-nhân, anh giận tôi vô cùng. Anh hứa ngấm cá cho tôi một mối thù rất sâu. Hai lần anh rủ tôi đi săn, định tâm bắn chết tôi. May mắn mà tôi thoát chết!...

Hết tang mẹ, anh nắm một thiếu nhà giàu. Và lần này anh đòi tư-tưởng : đào mỏ.

Một năm sống với vợ từ dầm đến lạnh nhạt. Năm sau anh bắt vợ ra buôn bán ở Hanoi. Được hai tháng anh nã tiền, đề sang Pháp du học. Sự thực anh theo hai người bạn sang Trung-hoa. Ở bên ấy, anh lẩn lóc với những « đêm Thiên-Tân ». Rồi đến khi gần cạn túi mới đáp tàu sang Pháp. Thật nhục nhã cho anh khi đi tiền đầy túi mà đến lúc phải bòn nhặt, rủi ráy, chốn tránh ở dưới tàu sang cho đến Pháp.

Đến nơi anh đánh điện tin về nhà thúc vợ gấp rút gọi tiền sang ngay. Khi tiền đã dư dật anh lấy một thiếu-nữ Hòa-lan. Hai người đem nhau sang Hollywood sau khi đã chán đất Pháp. Ở Hollywood được sáu tháng, thiếu-nữ bỏ anh, lấy một tài-tử đóng phim. Và luôn đây anh cũng lấy được một thiếu-

nữ Trung-hoa. Cách đây hai năm hai vợ chồng đem nhau về Hương-Cảng. Được ngót một năm nữa thì thiếu-nữ chết sau khi đã cho anh hai mụn con.

Anh đem một đứa cho một người khách lai, và một đứa cho một bà Sœur Pháp rồi về nước.

Anh về nói dối nhà là đã đổ. Kỹ-sư đề khao-rạng tung bừng. Vợ đem con ra chào, anh bảo là con ngoại-tình không nhận. Sự thực chính người hiền-phụ có mang với anh được 3 tháng trước ngày anh đi Ngoại-quốc.

Không nhìn nhận đến vợ con nữa, nhất là khi anh không cần gia-đình cũng như gia-đình, từ ông thân sinh, đến chú, bác, anh em, không một ai nhận anh là con cháu nữa.

Anh đi biệt tích một năm ròng. Mãi đến khi anh ốm nặng ở Samneua tôi mới gặp anh. Tôi đánh giầy-thép về cho thân nhân anh hai lần mà không thấy trả lời. Nhưng cách đây một

tuần lễ, người vợ chính-thức của anh đáp xe riêng lên thăm.

Không hiểu anh nghĩ tui thẹn với vợ, hay còn cố ý đồ chết cho vợ cái tội ngoại-tình mà nhất định từ chối không tiếp vợ. Anh được thầy thuốc săn-sóc hết lòng mới thoát chết. Anh bỏ đi Hòa-Bình đột ngột, rồi từ đây tôi không còn biết tin tức anh ra sao nữa. Mãi đến khi một cái án thụt kết vỡ lở ra, tôi mới hay rằng anh ở Hanoi và chính anh là thủ-phạm.

Anh qua được tù tội là nhờ được người vợ hiền đã bỏ ra 2 phần ba cơ nghiệp nhà mình để giả tiền cho chồng.

Một lần nữa, tôi kính-phục người hiền-phụ ấy ! ...

Cuối tháng giêng năm kia, tôi tiếp được thư của anh. Anh van lơn đề tôi về thăm anh ít bữa. Tôi tuy công việc bận-rộn cũng cố về tìm anh.

Tôi về kịp được chứng kiến một cách cảm-động và đau đớn vô-hạn.

Anh T đã trở lại với gia đình. Trên trái đất không còn ai yêu thương vợ, con như anh lúc bấy giờ.

Nhưng mà chậm quá ! Anh đã phải nhắm mắt giữa cái lúc anh quay về với bòn-phận. Anh đã từng phản lại Chúa. Kịp đến khi linh-bồn tìm đến với Chúa thì xác-thịt đã thối-nát tự bao giờ...

(Thuật theo lời anh Lê-Phụng)

Samneua 24-8-41.

Đào-huy-Hoàng

Thống - chế đã khôi - phục một chánh sách Pháp, một chánh-sách có những phương-trâm vĩnh-viễn là theo công-lý mà dùng các năng-lực của người trong Đế - quốc để phụng-sự ích chung ; cho gọi là chánh - sách « bản-xứ », là sự thừa cơ phụng thời, đó là chánh-sách Đế-quốc.

XU'A KIA

Tiếp theo trang 7

dung vì mấy lời nói vô tình của bà Út sự vui thích ấy đã giảm đi quá nửa.

Chàng vâng vâng trèo lên giường, ngồi xuống ăn cơm.

Bà Út vừa chực sôi cơm gạo, thức ăn cho chàng, vừa kể lể :

— Nó nhớn rồi mà nó không có khôn, cậu ạ. Mẹ có một con, con có một mẹ, mà nó không biết thương tôi.

Mới nghe đến đây, Dũng đã khó chịu, toan bảo bà Út đừng kể chuyện con cái nhà cửa cho chàng nghe nữa. Nhưng chàng lại mặc cho bà Út kể lể. Chàng nghe bằng hai tai lơ đãng:

— Ai lại vừa rồi nó làm cho tôi buồn quá cậu ạ. Nguyên đạo đầu năm có người bên kia sông hỏi nó, con ông Chánh, ông Bá, nhà giàu có tử tế, có phải nghèo hèn đến mặt gì đâu.

Dũng đang và miêng cơm, ngừng tay lại, lóng tai nghe ra vẻ chăm chú hơn :

— Tôi hỏi ý nó. Nó lặng thinh không ra vẻ bằng lòng mà cũng không ra không, tưởng nghề con gái nó cả thẹn, nên tôi cứ nhận giàu trạm ngõ con ông Chánh. Không ngờ hôm vừa rồi người ta sang xin ăn hỏi, nó nguây-nguây nhất định không lấy con ông Chánh nữa.

Hỏi nó tại sao nó không nói. Giận quá hôm ấy toan đánh cho một trận. Sau nê có cậu lại không đánh nữa, con bé khó dạy lắm.

Dũng chợt nhớ lại. Cách đây mấy hôm ở trên giường chàng sắp thiêu-thiu ngủ thì nghe bên buồng tiếng mẹ con Hương lảo-sào như có vẻ gắt gỏng nhau. Cho là mẹ con xung đột về chuyện chồi cùn, dễ rách, Dũng không để ý. Nhưng chàng bỗng bắt chợt được một câu Hương nói với mẹ có vẻ van nài khẩn thiết lắm :

— Con lạy bu, bu muốn đánh chửi con thì để khi khác. chứ bây giờ có anh Dũng đây anh ấy biết anh ấy cười con.

Nghe vậy biết vậy, chứ Dũng cũng không chú ý hơn nữa. Lúc bây giờ chàng chỉ có cái thích ưi thấy mình được người ta nê, mẹ con không dám to tiếng trước mặt mình.

Nay, nghe bà Út kể lại, Dũng có một cảm tưởng kuac, một cảm tưởng táo-bạo mà chính chàng, chàng cũng không dám nhận rõ với chàng.

Bà Út lại cất tiếng : Thế thì cậu bảo con bé nó ra làm sao ?

Dũng cười đáp :

— Cô ấy còn bé, tính nết còn trẻ con thì thế chứ hư hỏng gì !

Bà Hương giã tay :

— Bé ! bé ! Thế mà cậu bảo còn bé, 19 tuổi rồi. Cái bồ sứt cặp rồi ! Gọi là tôi cứ gô cồ lại bắt lấy con lão Chánh.

Dũng giật mình, lạnh cả người. Chàng và lia lia bát cơm để che sự bối rối.

Bà Út vẫn kể tiếp :

— Ấy giận thì nói thế chứ có một mình nó, tôi thương lắm. Hay là cậu khuyên nó hộ tôi nhé. May ra nó nê sợ cậu hơn tôi chẳng.

Dũng ngạc nhiên vì sự kết thúc bất ngờ của câu chuyện bà Út kể. Chàng vờ ho luôn mấy tiếng, rồi mới đáp se se :

— Vâng bà để con khuyên cô ấy.

Cơm xong, Dũng cứ vờ vẫn mãi về lời yêu cầu của bà Út. Óc chàng có muôn nghìn ý nghĩ mà ý nghĩ nào hồ chạm tới chàng lại lảng đi thành-thử kết cục chàng phải tự hỏi không biết mình nghĩ cái gì ?

(Còn nữa)

LUANG-PRABANG

mặt trời mọc

Lòng tôi dậy với mặt trời
Với chim với gió rộn lời vui ca,
Sương chìm : Cảnh hiện bao la,
Nắng tỏa xao xuyến muôn hoa mím
cười.

Lòng tôi khôn nói ra lời,
Tả sao hết nỗi tuyệt vời đắm say.
Nền trời lấp-loáng ánh mây,
Cửu-Long nước chảy lung lay ánh
vàng.

Tung bừng muôn vụn hào quang
Reo vang trên lá trong hàng cây xanh,
Hiên ngang núi biển xây thành,
Tháp Vàng chói lợi chênh vênh bên trời
Rừng ca suối hát êm vui,
Tắc-kè rậm rạp trả lời từng con,
Nhà sàn ngồi ghéch sườn non,
Bình yên nghe ngóng gió ngàn du
dương.

Sớm mai tôi đón nắng vàng,
Khúc đàn dịu dịu ngân vang cõi lòng,
Tôi nghe riu rít chim hồng,
Bay vào làm tổ ở trong tâm-linh.

Duy-Các

CÓ MỘT THỜI

để mà khóc

Tiếp theo trang 7

một gia đình. Số mệnh đã sui nên lỡ làng duyên kiếp không cho hai ta chung sống với nhau thì em phải can đảm mà chịu lấy oan trái của số kiếp. Và lại chỉ có những lúc này mới biết ai đáng làm người».

Em phải cố quên đi vì nếu em không quên thì em ích kỷ, hèn yếu lắm. Em vì một người mà bỏ những bao nhiêu người cũng đáng để em phải nghĩ tới. Và lại còn bao nhiêu bạn thân em cần phải làm cho trọn vẹn, đang chờ em; nếu em không quên thì những bạn thân đó em không thể nào làm cho đầy đủ được.

Nhà và nước lúc này đang cần nhiều phần-tử mạnh mẽ để mà tái tạo; chị em ta không thể như

các bạn trai đem học văn hay trí thức ra mà phụng sự quốc gia.. trách nhiệm của chị em ta là phải đào tạo nên những chiến-sĩ đầy can-đảm, đầy nghị lực. Chúng ta không thể sống hững hờ được vì như thế ta sẽ phụ lòng ước muốn của mọi người, không xứng đáng với công trình của những bậc anh hùng đã bao phen giữ cho nước nhà được an toàn.

Vậy em hãy nghe chị mà lau ráo nước mắt đi. Em không nuôi nấng em như một cái nợ được; em không thể dễ cho mọi người sầu vì em. Chị chắc những lúc em mang bộ mặt ủ rớt như một người quả phụ, thấy mẹ cũng có chiều ảo não vì em. Em nghĩ như thế có phải là em đền ơn cha mẹ không? Em can đảm lên, can đảm lắm đề mà làm những bổn phận ấy cho đầy đủ. Em phải lập gia đình. Rồi một khi em đã yên phận, em còn phải đem nghị lực mà chiến thắng mình, sửa đổi những phút em có thể mơ màng nhớ đến người xưa. Bổn phận em vì thế nặng nề bội phần nhưng nếu em làm cho hoàn hảo được thì em thật xứng đáng làm người. Sau này em không có quyền để cho gia đình em phải có lúc nổi sóng vì những mối tiếc thương vô văn của em. Và nghị lực em sắp đem ra thì thổ sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến đàn con em sau này. Chúng sẽ thừa tự cái trí cương quyết phấn đấu của em và sẽ là những phần tử cương dũng đầy hy vọng.

Đường đời nếu bằng phẳng quá thì còn biết ai hơn ai. Phải có những đoạn trông gai để thử lửa thì mới biết tài sức của nhau. Buổi này đây, chính là giờ em bước chân vào đoạn đường bắt đầu nguy hiểm nhưng đàn kia vinh quang chói lợi đang chờ em. Chị mong em đến nơi với một linh hồn quả cảm.

Và như thế em sẽ làm theo đúng ý nguyện của người em yêu lúc bước chân ra đi, cũng mong cho em như thế để khỏi bận lòng, khỏi băn khoăn lo lắng cho đời em. Hành động của em sẽ để cho anh ấy yên ổn mà theo đuổi đến cùng mục đích của mình. Nếu em thật yêu anh ấy, em phải làm cho người yêu của em xứng đáng làm người. Nếu người yêu em còn vương vấn mãi và lo nghĩ mãi đến em thì làm sao mà làm cho đầy đủ bổn phận. Và như thế em phải chịu một phần lỗi lớn.

Chị mong em sẽ vui vẻ bước lên con đường mới, lòng quang những tiếc thương vô ý thức. Còn gì hãnh diện bằng lúc em có thể nói: « Ta đã thắng được lòng ta »

« Cầu chúc em qua hết cả mọi trở ngại của lòng »

BẠN EM

HỒNG-THU (Thanh hóa)

CAC BAN GAI

HÃY DÈ DẶT SỰ VIẾT THƯ CHO BẠN TRAI

DẠO trước trong tờ Đàn-Bà đã có bài điền tra của bà Vân-Đài nói về sự giao thiệp dễ dàng giữa những nam nữ thiếu niên học sinh bây giờ. Họ viết thư từ cho nhau rất thường. Không phải chỉ một giới học sinh mới có sự trai gái thư từ cho nhau như vậy, ngay cả những thiếu nữ đã ở nhà không có một công việc chức vụ gì phải cần giao thiệp với bạn trai, người ta cũng nhận thấy các cô sinh kết bạn với phái nam nhi lắm và các cô thường mượn dòng chữ mà « trò chuyện » với các ông bạn trai,

Tình bè bạn thuần túy giữa trai và gái, có thể có được không ? vấn đề ấy đã được bàn tới cũng ở trong một số Đàn Bà đạo trước bằng một bài luận của một nữ sĩ Pháp danh tiếng. Theo nữ-sĩ, thì tình bè bạn trai gái thuần túy cũng có thể được, song rất hiếm, còn thường ra cái tình bè bạn trai gái ấy sớm muộn để biến thành mối tình ái, tình dục tâm thường.

Như vậy ta có quyền hồ nghi những kết quả của sự giao thiệp giữa trai và gái lắm. Và những kết quả không hay, nếu có, cũng chỉ riêng tai hại cho người đàn bà. Bởi thế tôi muốn viết bài này để cảnh cáo những thiếu nữ nhẹ dạ, hoặc « tự tin mình quá, cho rằng sự giao thiệp với bạn trai chỉ có lợi mà không có hại.

Lợi cho kiến văn, họ bảo thế, và họ viết thư cho nhau chỉ cốt để trao đổi tư tưởng văn chương học thuật, thế sự. Toàn là những vấn đề đứng đắn và to tát cả.

Chao ôi ! Họ có ngờ đâu một ngày kia những lá thư ấy sẽ biến thành những lá thư tâm sự, sẽ thành manh mối đưa duyên. Họ không ngờ cho nên một cuộc gặp gỡ với một trang thiếu niên trên tàu, trên xe, hoặc lời giới thiệu xoàng của một người bạn khác đã khiến họ dễ dàng nhận ngay người thiếu niên nọ là bạn. Và một sự trao đổi tâm tình bắt đầu dễ rồi sớm muộn dẫn

đến nẻo Ái-Tình. Và thường là nẻo ái tình lầm lỗi.

Và ngay trong khi chưa tới ngã Ái-tình, danh dự người con gái cũng đã bị phạm rồi nếu chẳng may gặp những ông bạn trai lêu lạo. Tôi đã thấy nhiều thiếu niên, mang thư của các bạn gái viết cho mình đi khoe khoang với mọi người và lắm khi, muốn tỏ rằng mình có duyên với đàn bà, họ dám nói những thiếu nữ đó có tình với họ rồi, đã là người yêu của họ rồi v. v. Tội, hồ thay cho người con gái ở những trường hợp ấy.

Muốn tránh tất cả những sự lỗi thời đến danh dự phẩm-cách của mình, và can hệ tới sự hạnh phúc mai sau của mình, các bạn gái nên dè dặt sự giao thiệp với bạn trai. Không nên tìm cái xã hội của bạn trai. Trường hợp, bắt buộc phải gặp gỡ giao thiệp với bạn trai thì chỉ nên giữ đủ lễ độ và vẻ khả-ái của người đàn bà thôi, chớ không nên đi đến sự thân mật. Tránh hết sức sự viết những thư từ riêng. Và nếu cần phải viết về những việc đứng đắn, bao giờ cũng dùng một giọng lễ độ và ký tên rõ ràng thẳng thắn. Người thiếu nữ không nên tự mình đứng tên mời bạn trai đến nhà nghe hòa nhạc hay tiệc tùng. Phải để cho người cha hoặc một người anh đứng mời.

Người đàn bà đã có chồng cũng vậy, không nên có một sự giao thiệp bằng thư riêng với một người đàn ông nào. Bao giờ thư viết cho một người đàn ông khác cũng phải ký tên chung của chồng với vợ trừ những thư từ về công việc chỉ liên can đến người vợ. Cũng không bao giờ một người đàn bà đứng tên riêng mời khách đàn ông lại nhà ăn uống trò chuyện. Phải để cho người chồng đứng tên.

Tóm lại, những sự giữ gìn ấy tuy có vẻ kiêu cách bó buộc song nó là những ước-lệ để giữ sự giao thiệp giữa đàn ông và đàn bà được ở trong khuôn khổ phép tắc không xa lạc vào sự quá lạm.

HOA-TÂM

DOCTEUR HY

31, Rue Richaud - Hanoi
(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CAC BỆNH

CHUYÊN MÔN VỀ BỆNH
HOA - LIÊU BỆNH ĐÀN - BÀ

Sóng Gió Đồng Châu

(Cực tả những nỗi đọa đày của một hạng đàn bà Việt-Nam từ khi bước chân về nhà chồng cho đến khi nhắm mắt, hay là : những thảm-cảnh tại bãi biển Đồng-Châu).

Tác-giả Thái-vi-Lang.

(Loại-sách chọn lọc)

260 trang — Giá : 1\$00

Phụ Nữ với Gia Đình

(hay là những phương-pháp giản - dị trở nên người đàn-bà đẹp cả về phần sắc lẫn phần hồn. Những bí-quyết gây hạnh phúc yêu-đương mà bạn gái nào cũng cần phải biết để sống cuộc đời mới.

Tác-giả Dũng-Kim

(Loại sách Bó đuốc sáng)

250 trang — Giá : 0\$90

Bánh xe khứ quốc

(Phan-trần - Trúc) 0\$80

Lỗi thời

(Phạm-ngọc-Khôi) 0\$70

Đầu bạc đầu xanh

(Lê-văn-Trương) 1\$00 và nhiều sách nữa, kể không hết...

Độc-giả báo Đàn-bà mua sách hàng năm được trừ 10%.

Thư-từ gửi cho ông giám đốc nhà xuất-bản Đời-Mới 48-62, Phố Hàng-Cót Hanoi — Tél 1638

BÁC SĨ LỘC LÊN TIỀNG

Tiếp theo trang nhất

người ấy, hoặc nói đến những nơi, những hành động có thể chỉ rõ rằng chính người ấy là người nói trong bài báo. Hơn nữa, bác sỹ quên rằng một cá nhân kiện một tờ báo cũng không đủ minh oan cho mình đâu, dầu nhà báo có bị tòa án phạt. Chúng tôi thì dự vị BÁC SỸ KIA — Nói theo kiểu bác sỹ Lộc — trong vụ lộng tiền nọ, có bị tòa án phạt tù vì lừa dối có đủ bằng chứng tội bác sỹ, vậy mà nhà báo có nể tới, vị bác sỹ ngay đương ở tù vẫn có quyền mượn trang sự kiện nhà báo. Nói một cách khác cho độc giả dễ hiểu : Tên X. là 1 thằng ăn cướp bị người ta bắt quả tang nộp cho Pháp luật, pháp luật làm tội nó. Nhà báo nào nói về cái tội của nó và thóa mạ cử chỉ ăn cướp của nó thì nó vẫn có quyền kiện và nhà báo vẫn bị phạt như thường vì PHÁP LUẬT KHÔNG CHO NHÀ BÁO THỎA MẠ MỘT CÁ NHÂN. Nhưng sự phạt ấy chỉ là một sự phạt lấy lệ, bác sỹ Lộc nên nhớ thế. Chúng tôi lại mong bác sỹ bảo dùm ông BÁC SỸ KIA rằng một ngọn bút chân chính của một nhà báo không bao giờ nhụt trước một thế lực nào ! Nó có bốn-phần phanh phui tất cả những cái gì có hại cho xã hội, hoặc về vật chất hoặc về tinh thần và trái lại, nó không phải là cái vạ của Văn-chương nhưng chính nó là cái THIÊN-CHỨC CỦA VĂN-CHƯƠNG vậy. T.B.Đ.B

Bức thư của Bác-sỹ-Lộc

Thưa bà,

Trong số báo ra ngày 6-3-42 trong bài Ô HỒ THANH NIÊN, tôi thấy có nói đến một vị bác sỹ tổng tiền nhà gái ngay tối tân hôn, tố cáo người vợ mất trinh đề đòi bồi thường 6 vạn đồng. Như thế là bà dựa vào một truyện phao đồn nhằm mà chê bai vị bác sỹ kia, thật là sai hẳn sự thực.

Chính sự thực thì khác hẳn. Việc đó không phải xảy ra ở nhà bác sỹ mà xảy ra ở nhà một người trong họ. Nguyên nhân chỉ vì nhà gái có tật giắt mình, mưu-mô dự định từ trước để cho người đó vào trông thành ra lôi kéo vị bác sỹ kia vào câu truyện đó.

Vậy xin bà cải chính lại cho.

Vả lại việc đang ở thời kỳ dự thẩm, bà tất đã t'ra hiểu điều pháp luật thường thức nói về cái « vạ văn chương » khi mà bình-phẩm kẻ khác dựa vào một tin đồn sai sự thực.

Sau hết, tôi xin đồng ý với bà là nếu vị bác sỹ kia mà đã hành-dộng theo như bài đó thì thật là hèn-mạt xuẩn-dộng hết chỗ nói.

Cần bút : LỘC

GIA CHÁNH

Gỏi bò giả gỏi dê

Thịt bò tươi ngon, rộng khổ thái mỏng, lấy dao đập mỏng, dần kỹ, tẩm với nước giềng dẽ, và một tala đường nhỏ. Cặp thịt bò lại nướng, sau khi đã chọn với một chút hạt tiêu và nước mắm ngon. Nướng tại tại bỏ ra.

NƯỚC CHẤM: Chè tàu pha cho ngon, đổ vào soong đun sôi với đường tây. Vừng sao thơm, giã đập dập cho vào soong và cho nước mắm cho vừa ăn. Sôi kỹ bỏ ra.

SẮP RAU: Lá vọng cách, lá mơ tam thể, lá đinh lăng, lá dãi-bi (tức là lá cúc tần non), lá lộc vừng mua ở chợ (không có cũng được) lấy khăn lau sạch xếp từng sắp lên đĩa to, đặt trước lên bàn.

Lúc nào sắp ăn hơ lại thịt bò, xếp vào đĩa. Nước chấm đổ vào bát chén.

Ăn đủ các thứ rau ấy vừa ngon vừa bổ. Muốn đẹp, carotte tía hoa bày lên trên rau. CÔ-HOÀNG

Đã nhận được mandat của quý vị kể dưới đây vậy xin cảm tạ: bà Thủy-Hằng (Fort Bayard) cô Công ngọc-Đào (Cần-thơ) bà Trọng (Hà-tĩnh) ông Bùi xuân Diên (Bồng-Sơ) ông Nguyễn Luân (Xiêng-Khouang) bà Văn-Đài (Luang Prabang) bà Trần-văn-Ý (Djiring) bà Marie Vẹn (Tân-châu) cô Loan-Xuân (Gia-Định) bà Trần-thị-Tự (Phan-rang) bà Trần-ki-h-Khang (Phontiou) ông Hoàng-văn-Huệ (Vientiane) ông Tạ-văn-Đề (Tràvinh) ông Võ-vật-Mậu (Suoul) Maison Hạc-Thành (Thanh-hóa) cô Huỳnh thị Cẩm Lài (Tràvinh) bà Trinh Ba (Soctrang) bà Nguyễn-xuân-Vượng (Haiphong) cô Madeleine Bê (Long Xuyên) bà Nguyễn-hiếu-Lê (Saigon) cô Hồ-thị Tố-Nga (Phủ-quảng) ông Nguyễn-hữu-Trí (Tây Ninh) ông Lê-văn-Quang (Baria) cô Thục (Cao-Lớn) cô Hà-thục-Canh (Haidương) bà Đặng-ngọc-Thêm (Vĩnh-Long) bà Hồ-thị-Sửu (Phong-Thanh) ông Ng: hữu-Tạo (Vinh)

Bà Trần-văn-Ý (Blao) hạn báo của bà đến 8-5-42 hết.

Bà Trần-đình-Thảo (Fort Bayard) hạn báo của bà đến 12-9-42 mới hết báo mất số nào xin cho biết, sẽ gửi bù.

Cô Phạm-thị-Thường (Baria) hạn báo của cô đến 26-6-42 hết, đã nhận được tiền cô gửi cho, xin cảm ơn.

ÔNG KIOSQUE THANH TAO (Vinh) theo thư bảo gửi cho cho cô Hường 6 tháng.

CÔ MỘNG HANH (Hai phong) đã nhận được 1p50 xin cảm ơn cô.

Bà LỆ YÊN (Quảng-ngãi) Crém Morna giá 1p50 chưa kể cước.

CÔ HỒNG VÂN (Dalat) hạn báo của cô đến 16-5-40 mới hết cô mất số nào xin cho biết sẽ cho gửi bù, đã gửi số 140.

ÔNG PHẠM DUY NHẠC (Ninh-Hòa) đã cho gửi hai số báo thiếu đến ông hạn báo của ông đã hết từ 2-1-42-

Danh sách những bạn được nhiều điểm về cuộc thi Nhi-Đồng Đ. B.

Ngô-Đức-Dũng .— C. Préparatoire, E^{le} René Robin (Thái-nguyên)
Nguyễn-Đình-Khôi .— C. Moyen II, Inst^{on} Hoài-Đức (Hanoi)
Vân-Thái et Bích-Thuận .— 8 Rue de la Chaux (Hanoi)
Trịnh-thanh-Thảo .— Chez Cự-Gioanh, 68 Éventails (Hanoi)
Đặng-Đình-Mỹ .— 2 C. Ecole Thăng-long (Hanoi)
Nguyễn-thị-Minh .— Chez M. Phòng-Thành (Hai-dương)
Phạm-Đới .— Chez M. Mac, Sergent, 20^{cle}, 3e territoire militaire (Hà-Giang)
Trịnh-Hồng-Trương .— Chez Me Ngô-thị Ngọc-Thanh, villa Nam-Hưng, Rue Cầu-Lim (Ninh-Binh)
Ng-hồ thị-Thư .— C. Moyen I Ecole des Jeunes filles (Thanh-hoa)
Lê-thị-Huyền .— Quảng-hội, Kim-Anh (Phúc-yên)
Marie .— Maréchal Pétain (Haidương)
Jeanne Trị .— Chez M. Võ thiếu-Trinh, Thị-Lang en retraite, Cửa đông (Quảng-Ngãi)
Vương-thị Ly-Nhã .— Chez M. Vương-Mão 1er Quartier (Phúc-yên)
Tô Đình-Huyền .— 22 Goussard. (Hanoi)

(Còn nữa)

Chuyện riêng

Tiếp theo trang 2

hoặc giả ông đó đông con, nhà lại giàu có, sau này chia gia tài đủ rắc rối rồi, không muốn cho một đứa con nữa có quyền chính đáng can dự vào phần chia gia tài chẳng? Nếu thế, thì bà cũng không nên tin cả ở lòng chồng bà. Và lại thân phận vợ lẽ, con thêm, tự hỏi bà cũng nên lo thân và lo cho đứa con mình sau này. Ngay từ bây giờ bà nên dành dụm lấy một cái vốn phòng thân. Đó là khôn ngoan hơn cả.

CÔ HỒNG NGOẠI LÃNG — Số cô đã trái chỗ như thế thì lần này cũng liền nhắm mắt đưa chân, mặc cho con tạo xoay vần, vậy. Nhưng đã từng biết cái nạn vợ lẽ con thêm tương chẳng nên nếm lại dăm bữa nữa. Lấy người chồng một vợ một là hơn.

HỎI. — Chúng tôi quen nhau đã từ bé, hẳn vẫn lại nhà tôi chơi. Song tôi lại đem lòng yêu một văn sĩ nghèo. Hay tin X buồn rầu và tuối thật với mẹ tôi rằng hẳn yêu tôi từ lâu. Tôi không ngờ như vậy. Vì đối với tôi bao giờ X cũng

ng nghiêm nghị như người anh cả.

Nay tôi xem ra người tôi yêu, chàng văn sĩ nọ, tâm địa không được tốt song tôi cũng cố chờ đợi ba năm nữa xem kết quả cuộc tình duyên của tôi ra sao. Nếu sau này chàng văn sĩ nọ mà phụ bạc tôi, tôi có nên nhận lời lấy X. không? X. X.

TRẢ LỜI. — Chà! chà! cô là một thiếu nữ rất kỳ khôi. Hiện yêu một người mà lại có cả X. làm chân dự bị để thế người yêu kia nếu hầy không chung thủy với cô, cô thực có cá nắm chặt trong cả hai tay. Nhưng cô em ơi! Khuyên cô chờ nên phòng xa quá thế và nhất là chờ nên gan góc cố đợi ba năm xem chàng văn sĩ ra sao rồi mới yêu X. Đợi đợi ba năm nữa tôi e cô sẽ không còn là cô nữa mà X. lúc đó cũng không dám với đến cô. Đã biết chàng văn sĩ xảo trá không tốt thì rút ngay cuộc tình duyên ấy đi, vừa yêu vừa ngờ vừa dò xét tình tình thì còn có ý nghĩa gì cái tình yêu ấy! Rút đi và nếu X vẫn tha thiết với cô lại đã quen biết gia đình cô thì cô nên hỏi lòng cô xem có ưng thuận X. chăng?

Bồi Nguyên Tiệt-Trùng

Di nọc bệnh phong tình
đàn bà thì sinh bệnh khí
hư, kinh - nguyệt không
điều, chậm đường sinh-
dục, thân thể cứ mỗi
ngày, cứ gầy yếu mãi đi,
đàn ông thì sinh bệnh
thận hư di mộng tinh
kém trí nhớ, tinh thần
mỏi mệt...

Muốn chữa khỏi chỉ nên
dùng « BỒI NGUYÊN
TIỆT TRÙNG » của nhà
thuốc THƯỢNG-ĐỨC, thì
được tiết nọc hẳn, mà
chóng lại đường sinh-dục.
Giá 1\$50 một hộp, 8\$ sáu
hộp. Nhẹ 1, 2 hộp, nặng
5, 6 hộp là cùng. Dùng
hết 2 hộp thì đã lên cân
và khỏe người.

THƯỢNG ĐỨC

15 Misson (Nhà-Chung) —
1629 Hanoi

Có trường dạy thuốc
không lấy tiền

Đạm - Tiên bị Phòng - Tích không biết, có lẽ chết oan

Nỗi danh tài sắc một thì!

Bị bệnh Phòng Tích khổ vì đầy hơi!

Thuốc Chim vì sớm ra đời!

Đạm-Tiên hồ rã ra chơi non bồng!

Chỉ có phương thuốc này mới trị dạng HO LAO

Phương thuốc chữa tuyệt bệnh ho lao, ho ra máu của cụ *Trịnh Hải-Long* (nội tổ ông đốc-học *Hào*) là một phương thuốc bí truyền sự công hiệu rất lạ lùng chưa từng thấy. Vì từ ngày ông đốc học *Hào* đem ra gúp đời thì đã cả muôn người mắc bệnh ho lao, ho ra máu, ho đàm, bệnh thường hành nóng lạnh, bệnh nặng hay lâu năm cũng đều nhờ thuốc này mà lành mạnh. Thuốc có hai thứ: 5\$00 và 3\$00. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho:

M. TRỊNH-VĂN-HÀO (Directeur Ecole)

Villa N° 110 Rue Vassoigne TânĐinh Saigon

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TƠ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (dũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công - nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT **NGỌC - DUNG**
SỐ 32, NÉGRER — HADONG (Trước chỗ xe điện đổ)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

Cảm, sốt, nóng mình, nhức đầu, xỏ mũi, ngạt mũi, ngáy ngất, đau xương, đau mình.

Chỉ có một thứ thuốc:

THUỐC YÊN

của hiệu **Đại-Quang** là trị được khỏi hẳn, chỉ trong mười phút kiến hiệu ngay. Trong lúc tiết trời thay đổi hay sinh ra các chứng bệnh kể trên kia. Vậy ai cũng nên phòng thân bằng một vài lọ Thuốc Yên

ĐẠI-QUANG

23 — PHỐ HÀNG NGANG — HANOI

Phát tài

Buôn bán muốn được phát tài nên buôn thuốc HỒNG KHÊ, vì có đủ 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con ai dùng cũng khỏi nên bán ở đâu cũng chạy Thử nào bán chậm đổi được thuốc khác. Lãi mỗi đồng bạc từ 0\$20 trở lên không phải chịu cước phí gì cả.

Manh khỏe

Yếu đau dùng thuốc HỒNG-KHÊ 75 Hàng-Bồ Hanoi (hiệu phát 12 tay có chính phủ chứng nhận) sẽ được mạnh khỏe. Vì có 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con và nhiều phương thuốc bổ nổi danh tiếng đã nhiều lần được thưởng bội tinh vàng.

Cùng các bạn gái

Các bạn hãy dùng phấn « LYCA » một thứ phấn tây rất mịn không có chất chì, Bán grame và PHA THEO MÀU DA

Ở xa có thể viết thư nói màu da về mua phấn được. Lạn nào chưa biết đến đặc tính của phấn « LYCA » muốn dùng thử xin lại lấy màu ngay

Phấn LYCA

118, PHỐ HÀNG BÔNG — HANOI

Agent exclusif pour toute l'Indochine

AN - HA

13, Rue du Cuivre Hanoi

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XỔ XỔ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Cũu-long em đã uống vào,
Đường xa sức gái,
Trai nào dám đường?
Rõ mắt phi thường

1 VIÊN
CỦU LONG HOI
BẢNG 10 THANG THUỐC BỒ

SAIGON 105 Km

Tổng phát hành Bắc-Kỳ, Lèo Bắc Trung-Kỳ ✧ Établissements VAN-HÓA, N° 8 Hàng Ngang, HANOI
Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đều sẽ thấy sống dậy tấm
tình xuân ở những người bất lực. Thử cho đàn ông, đàn bà khác nhau